Landsmøte 2026

Arbeidsplan 2026–2028

Vedtatt på Nei til EUs landsmøte 08.11.2026.

Innhold

Gjennomføring av arbeidsplanen 2

Innledning og den politiske situasjonen 3

Formidling 4

Bygge folkebevegelsen Nei til EU 6

Energi og industripolitikk 7

Miljø- og klimapolitikk 8

Næring: Landbruk, fisk og økonomisk politikk 9

Arbeidsliv 10

Sikkerhet og beredskap 10

Internasjonal solidaritet 12

Gjennomføring av arbeidsplanen

Arbeidsplanen er et verktøy for hele organisasjonen mellom hvert landsmøte. Den setter retning for hele organisasjonen de neste to årene. Styret har ansvaret for at tiltakene i arbeidsplanen blir gjennomført, med mindre annet er spesifisert. Fylkeslagene lager egne arbeidsplaner med utgangspunkt i den sentrale arbeidsplanen.

Innledning og den politiske situasjonen

Nei til EU er grunnleggende uenig i at Norge skal innlemmes i den europeiske union, da dette vil svekke det nasjonale demokratiet og den demokratiske deltakelsen. Vi ønsker tvert imot å styrke demokratiet, og at folk skal ha økt mulighet til å påvirke sitt dagligliv. En slik tilnærming vil styrke folkets immunforsvar mot fascisme og andre autoritære tendenser.

Regjeringas og stortingsflertallets passive tilpasningspolitikk til EU, på stadig flere områder, har motsatt effekt. Politikk blir virkelighetsfjernt, og folk føler avmakt. EØS-avtalen er kjernen i denne fremmedgjøringen. Norsk tilpasning til blant annet EUs energiunion, helseunion og forsvarsunion bidrar også til at stadig mer makt overføres til Brussel. Denne avstanden reduserer folks mulighet til å påvirke det som skjer med deres liv. Enten det er strømpriser, jernbane-kollaps, naturnedbygging eller lokale behov for levende lokalsamfunn, så kan ikke svaret være at norske myndigheter ikke kan agere, fordi beslutningene i realiteten er fatta i Brussel.

I 2026 har det vært over 21 år med sammenhengende flertall mot norsk EU-medlemskap på alle meningsmålinger. Dette viser at det norske folk er grunnleggende skeptisk til å overlate den politiske styringa av Norge til et fjernt maktsentrum i Brüssel. Meningsmålinger i 2026 viser at det ikke flertall for EU-medlemskap verken på høyre- eller venstresida i norsk politikk. Arbeiderpartiets landsmøte har vedtatt at partiet ikke tar stilling til medlemskapsspørsmålet. Nei til EU vil styrke dialogen og samarbeidet med EU-motstandere i Arbeiderpartiet.

Med denne regjeringen og tidligere regjeringers tilpasningspolitikk blir folkets nei i 1972 og i 1994 undergravet. Derfor er motstanden mot EØS-avtalen og de mest suverenitetsavstående avtalene med EU så viktig. Våre hovedmål skal være fortsatt kamp mot medlemskap i Den europeiske unionen, og å få erstattet EØS-avtalen med en jevnbyrdig handelsavtale. Samtidig som det arbeides med et alternativ til EØS, skal i denne toårsperioden motstanden mot EØS først og fremst komme til uttrykk som motstand mot EU-lovverk som er åpenbart inngripende i folks liv, og som vi kan mobilisere folket mot gjennom en sterk opinion og gode allianser. Kraftpolitikken er et eksempel på et slikt politikkområde som angår folk direkte, og der det er både folkelig bevegelse og sterke organisasjoner som står imot regjeringas EU-tilpasningspolitikk. Kontroll med krafta skal

være vår hovedsak i 2027, sammen med kommunevalget. Rådsmøtet høsten 2027 avgjør vår hovedsak for 2028.

I den senere tid har ja-sida vært særlig offensive på spørsmålet om sikkerhetspolitikk. Nei til EU motsetter seg at et EU med store indre motsetninger skal være svaret på Norges sikkerhetsutfordringer. I forkant av folkeavstemningen på Island 29. august, om Island skulle forhandle om EU-medlemskap, hevdet den norske ja-sida at dette var et spørsmål av stor betydning også i Norge. Om Island sa ja, ville Norge blitt isolert, EØS-avtalen ville komme i spill, og norsk fiskeeksport ville få vanskelige tider. Når det så ble et klart nei fra islendingene, har denne argumentasjonen falt sammen. Vi mener at Island tok et klokt og selvstendig valg, som er det samme det norske folk velger. Erfaringen fra Island viser at når mennesker og organisasjoner mobiliseres på tvers av politiske skillelinjer, kan motstanden mot EU styrkes.

Nei til EU er åpne for å ta EU-debatten. Det vi motsetter oss er at det skal sendes en søknad om norsk EU-medlemskap. Vi er også prinsipielt imot ideen om to folkeavstemminger, slik vi så på Island. Vi vet hva EU står for, hva som er norske interesser, og har et prinsipielt syn på demokratiets betydning. En slik "ekstra" avstemning oppfattes derfor som et reint taktisk utspill, som så langt har fått liten tilslutning.

Nei til EUs arbeidsplan strekker seg over to år – 2027 og 2028. I 2027 er det kommune- og fylkestingsvalgkamp. Organisasjonen må forberede seg på at viktige EØS-spørsmål kan bli, og bør bli, en del av valgkampen i 2027. Spørsmål som f.eks. energipolitikken, datasentre, avløpsdirektivet, bygningsenergidirektivet og EUs press for raskere utbygging av vindkraft kan bli aktuelle saker inn mot dette valget. Nei til EU må skolere organisasjonen og vedta en strategi for valget.

I 2028 gjelder det å forberede stortingsvalget i 2029. Her kan EU-saken bli sentral, og Nei til EU bør bruke 2028 til å utvikle en valgkampstrategi for stortingsvalget, som kan bli svært viktig for EU-motstanden i Norge. Nei til EU må arbeide for å påvirke de ulike partiene i deres programarbeid fram mot landsmøtene i valgåret 2027. Antakelig vil ja-sida gjøre et framstøt for å prøve å skape et ja-flertall i regjering og i Stortinget, for å kunne sende en søknad om medlemskap.

Nei til EU må svare med å trygge og bygge allianseforhold og styrke organisasjonen medlemsmessig, økonomisk og politisk. I dette ligger også en fortsatt styrking av formidlingsarbeidet, slik at vi i enda større grad når ut til folk på en forståelig måte. Nei til EU skal være en viktig premissleverandør i den offentlige debatten om norsk EU-medlemskap og EØS, herunder om utviklingen i EU.

Formidling

Målet til Nei til EU er å bli den som leder an i EU-debatten. Vi skal være en synlig samfunnsaktør som blir invitert eller tar initiativ til debatter om EU- medlemskap og hvordan Norge påvirkes av EØS-avtalen. Vi skal få informasjon om EU og EØS ut til folket, få tvilerne over på vår side og mobilisere de som er enige med oss. Den kommende perioden skal vi videreutvikle forrige periodes arbeid med formidling, slik at vi når ut og skaper forståelse for kampsakene våre.

Nei til EU skal mobilisere hele bredden i nei-alliansen. Vi skal søke samarbeid både på nasjonalt, regionalt og lokalt nivå. For å nå ut med formidlings- og opplysningsarbeidet trenger vi en god informasjonsflyt innad i organisasjonen. Sentralledd, fylkeslag og lokallag skal informere og involvere hverandre løpende. Slik oppnår vi reell medvirkning, engasjement og en samkjørt bevegelse.

Nei til EU skal:

- Videreutvikle formidlingsarbeidet der vi bygger på erfaringene fra forrige landsmøteperiode. Dette arbeidet inkluderer også hvordan vi jobber sammen som organisasjon på alle nivåer for å nå ut og skape allianser.
- Løfte kontroll med krafta som vår hovedsak i 2027, sammen med kommunevalget.
- Vedta hovedsaken for 2028 på rådsmøtet høsten 2027.
- Vedta en strategi for kommune- og fylkestingsvalget i 2027 og bruke 2028 til å utvikle en valgkampstrategi for stortingsvalget i 2029.
- Mobilisere bredden i nei-alliansen for å vise og tydeliggjøre alternativer til EØS. Jobbe for å finne finansiering til å utrede dette med hjelp av eksterne kompetansemiljøer, eventuelt i samarbeid med våre forbundsfeller på Island.
- Prioritere utadrettet formidling blant annet gjennom innsalg til medier og utarbeidelse av kronikker og debattinnlegg, samt leserbrevmaler som lokal- og fylkeslag bruker i sine områder.
- Videreutvikle podkasten og jobbe for at den får flere lyttere.
- Fortsette satsingen på Facebook, og styrke den digitale satsingen i aktuelle sosiale medier for å dele kunnskap og øke synligheten til NEI til EU.
- Vurdere muligheten for å avholde en større konferanse i år hvor det ikke er landsmøte, som har som ambisjon å nå ut bredt.
- Utarbeide et notat med lettforståelige argumenter om EU og hvordan EU påvirker Norge gjennom EØS, som kan brukes i debatter og mediearbeid, særlig på sosiale medier, samt utarbeide faktaark på viktige temaer for organisasjonen.
- Det skal utarbeides materiell, tilpasset ulike grupper i og utenfor organisasjonen, som tydelig viser de alvorlige konsekvensene EØS-avtalen har på norsk lovverk, på viktige samfunnsmessige områder og på vanlige folks liv.
- Fortsette arbeidet med å nå ut til skoleelever, for eksempel gjennom Subjectaid.

- Samarbeide med Ungdom mot EU både nasjonalt og lokalt for å styrke den unge nei-bevegelsen.
- Ta initiativ til å sikre samarbeid med nei-partienes ungdomsparti/organisasjoner, i samarbeid med UMEU der det er hensiktsmessig.

Bygge folkebevegelsen Nei til EU

En sterk organisasjon favner bredden i nei-alliansen. Det er evnen til å samles på tvers av partier, samfunnsgrupper og politiske skillelinjer som har gitt nei-sida seire tidligere, og som vil være avgjørende også i framtiden. Politisk gjennomslag vil avhenge av fortsatt organisasjonsbygging både sentralt og i fylkene. I den kommende perioden skal vi verve, aktivisere og skolere nye medlemmer. Vi skal bygge nye tillitsvalgte og Nei til EU skal være et motiverende sted å legge inn krefter for nei-saken.

Å beholde medlemmer er viktig arbeid. Det høye medlemstallet bidrar til et sterkt Nei til EU som er avgjørende for å holde Norge utenfor EU. Samtidig er verving og det å få helt nye medlemmer aktive viktig for å fortsette nei-kampen.

For å få til dette trenger vi en inkluderende ledelse på alle nivåer som bidrar til at folk føler seg velkomne og sett. Vi skal være saklige og etterrettelige i all kommunikasjon, og vise respekt for alle, også meningsmotstandere. Samtidig som organisasjonen skal ha høy takhøyde, så skal det etterstrebes at alle nivåene i organisasjonen samarbeider. Det er når vi som et lag løfter EU-kampen med kunnskapsbaserte argumenter at vi bygger en bred bevegelse og vinner EU-debatten.

Nei til EU skal:

- Prioritere rekruttering av nye medlemmer gjennom satsing på nasjonale verveuker, hvor vi har politiske kampanjetema som formidles ut fra alle ledd i organisasjonen, og gjennom utarbeidelse av verveplaner både sentralt og på fylkesnivå. Sentralt kan bistå fylkes- og lokallag med å lage verveplan.
- Være til stede på relevante arenaer hvor vi kan bygge samarbeid og verve nye medlemmer. Både styret, fylkeslagene og lokallagene skal gjøre dette. Ved store arrangementer hvor Nei til EU er til stede, for eksempel Dyrsku'n og Arendalsuka, har fylkene ansvaret, men styret bør støtte opp ved behov.
- Gjennomføre purreringing i alle fylkeslag, hvor målet er to ganger i året.
- Ha fylkeslag og lokallag som tilbyr nye medlemmer anledning til å bli aktiv, gjennom direkte og enkeltvis kontakt, spesielt i forbindelse med arrangementer fylkeslaget eller lokallaget har.
- Sørge for et godt skoleringstilbud i fylkeslagene om organisasjon og politikk, med et særlig fokus på åpne møter.
- Arrangere digitale skoleringer sentralt om både organisasjon og politikk

- Ha styremedlemmer som etter invitasjon prioriterer å være ute på møter hos fylkes- og lokallag for å bli kjent med og styrke hele organisasjonen.
- Bruke fylkesledermøtene for å få innspill på organisasjonens behov, samt bruke disse for å ha erfaringsutveksling mellom fylkeslag.
- Følge opp fremdriften i arbeidsplanen sentralt og i fylkeslagene på rådsmøtene.
- Avklare organiseringen av studenter i nei-bevegelsen, i samråd med Ungdom mot EU og fylkeslaga.
- Jobbe for å nå ut til kvinner og grupper som er underrepresentert blant medlemmene våre.

Energi og industripolitikk

Norge er en industrinasjon bygget på grønn strøm, eid av fellesskapet og forvaltet på en forutsigbar måte. Nei til EU mener nasjonal industri, kontroll på egen kraft og desentralisert bosetting er forutsetninger for Norges selvråderett. Dette blir undergravet av et felles europeisk strømmarked som har gitt prissmitte og prissjokk for folk og bedrifter. Det integrerte europeiske kraftmarkedet gjør at kraft ikke lenger bygger landet, men selges som en råvare til høyeste pris. Denne politikken gir produktivitetstap, økt naturforbruk, og redusert verdiskapning på grunn av mindre videreforedling.

Nei til EUs mål er at Norge tar tilbake kontrollen over krafta ved å reversere tilslutning til EUs 3. energimarkedspakke og EUs energimyndighet ACER. Dette innebærer også å si nei til resten av fjerde energimarkedspakke og EUs nye nettpakke.

Norsk kraftkrevende industri går skjebneår i møte frem mot 2030. Når langsiktige kraftavtaler skal reforhandles vil de høye prisene fra europeisk kraftmarked slå inn i avtalene. Nei til EU vil løfte fram de samfunnsøkonomiske tapene når vannkraft blir eksportert gjennom profittmotivert effektkjøring til høye priser, samtidig som høyverdig industri møter økte kraftkostnader. Å produsere mer kraft vil ikke senke strømprisen og det er derfor ingen løsning så lenge Norge er innrettet for eksport og påkoblet EUs kraftmarked.

Norsk mineralutvinning skal ikke styres av overnasjonale avtaler fra EU eller andre. Norge har betydelig kunnskap og finansiell styrke til å investere, eie og kontrollere fremtidig norsk mineralutvinning. Energi og mineraler er ressurser som skal styres av folket til samfunnets beste, ikke av byråkrater i Brussel.

Etter Trumps innsettelse som president for andre gang har verdensøkonomien vært preget av innføringen av straffetoller, også for Norge og EU. EU på sin side har innført toll på norsk jernlegering, noe som rammer en del norske eksportbedrifter hardt. Dette viser at EØS-avtalen ikke beskytter norske arbeidsplasser selv om regjeringa alltid søker å tilpasse seg EU.

Fordi vi ikke er EU-medlem kan vi føre vår egen handelspolitikk, noe som gir oss betydelige muligheter for utvidet handel med andre markeder, i Asia, Afrika og andre steder. Norge har allerede inngått en rekke slike handelsavtaler. Norge bør forfølge dette sporet, og gjøre seg mindre avhengige av USA og EU som straffer Norge vilkårlig.

Nei til EU skal:

- Bygge den brede alliansen for å beskytte Norge mot EUs kraft og industripolitikk, hvor vi aktivt søker samarbeid med Industriaksjonen, partiene og organisasjonene som er enige med Nei til EU i kraftsaken.
- Utvikle forslag til politikk som kan fremmes på Stortinget og som bidrar til å trekke Norge ut av EUs energiunion
- Bidra til at Norge ikke fornyer utenlandskabelene til Danmark.
- Kreve en bred utredning av konsekvensene ved innføring av EUs nye energi- og nettpakker.
- Støtte opp om og bidra til det politiske arbeidet med innføring av konsesjonsbehandling for storbrukere av kraft, med fokus på hvordan nasjonal kontroll må ha forrang for EUs frie etableringsrett.

Miljø- og klimapolitikk

EUs blinde markedstro vanskeliggjør gjennomføringen av en rettferdig klima- og miljøomstilling. EUs mineralpolitikk ønsker raskere tillatelser til utvinning, hvilket gjør det vanskeligere for lokalsamfunn, miljøorganisasjoner og urfolk å påvirke prosjekter. Kjernen i EUs klimapolitikk er kvotesystemet, som gir rike land mulighet til å kjøpe seg fri fra utslippskutt. Ved å stå utenfor EU og føre en egen klima- og miljøpolitikk kan Norge gjøre de grepene som trengs for å omstille samfunnet og ta en rettferdig del av den globale dugnaden, selv når EU nøler.

På grunnlag av Draghi-rapporten om EUs tapte konkurransekraft svekker EU kravene til næringslivet, blant annet gjennom omfattende lovendringer i Omnibuspakker. Dette går gjennomgående på bekostning av klima, natur og mennesker. I møte med natur- og klimakrisen er det avgjørende at folket får sette premissene for politikken. Viktige beslutningsprosesser som påvirker klima- og miljøpolitikk må være demokratiske, ikke basert på lobbyistenes særinteresser. Nei til EU mener at norsk klima og miljøpolitikk må vedtas av norske folkevalgte.

Nei til EU skal:

- Jobbe sammen med miljøbevegelsen i saker der det er grunnlag for samarbeid.
- Drive samfunnsopplysning om EUs miljøpolitikk og hvordan den påvirker Norge gjennom EØS-avtalen.

- Skolere organisasjonen på EUs miljøpolitikk og hvordan den påvirker Norge.
- Synliggjøre hvordan EU-regelverk og EØS-avtalen påvirker kommunenes handlingsrom innen arealforvaltning, energi, beredskap og lokal næringsutvikling.
- Følge opp implementeringen av Omnibuspakkene i Norge.

Næring: Landbruk, fisk og økonomisk politikk

Norge er et av de fremste landene i Europa når det gjelder mattrygghet og dyrevelferd, med lav antibiotika bruk, liten fare for salmonella og andre sykdommer vi mennesker kan få gjennom mat. Bruksstrukturen vi har i Norge, med spredt bosetting og relativt små enheter, er en garanti for at vi kan fortsette å ha verdens tryggeste mat.

I dag er ikke landbrukspolitikken en del av EØS-avtalen, men ifølge artikkel 19 i EØS-avtalen skal landbruksvarer gradvis bli integrert i det indre markedet. Norsk importvern er et viktig virkemiddel for å sikre at norsk landbruk ikke blir utkonkurrert av det europeiske landbruket. Dersom vi blir EU-medlemmer vil vi miste dette virkemiddelet. Norsk landbrukspolitikk er organisert gjennom jordbruksavtalen, en avtale mellom fagorganisasjonene til bøndene og staten. Dersom vi innlemmes i EU sin landbrukspolitikk, vil vi miste denne forhandlingen, i tillegg vil EU-medlemskap omlegge norsk landbruk og dagens norske markedsregulering forsvinner. Alle de viktigste landbrukspolitiske verktøyene forsvinner med norsk EU-medlemskap. Disse kan og bør brukes for å styrke bønders vilkår, øke selvforsyningsgraden og opprettholde et levedyktig landbruk over hele landet. Næringsmiddelindustrien er Norges største næring etter arbeidsplasser. Den er helt avhengig av et levedyktig norsk landbruk og nasjonal kontroll med våre fiskeriressurser.

Norge har tradisjonelt hatt en bærekraftig forvaltning av kystområder og fiskebestand. Dette er i dag under press fra flere hold, blant annet fra rømt oppdrettslaks, invaderende fiskearter, fabrikkfiske og videreforedling som flyttes ut av landet. I denne situasjonen ville det være svært uheldig om EUs lovgivning og EUs trålerflåte skulle komme inn og ta over i våre havområder. Norsk lov som blant annet er ment å sikre bærekraftige fiskebestander, sysselsetting og bosetting langs kysten må bevares og forsterkes i møtet med et pågående EU.

Euroen binder euro-landene til felles rente og pengepolitikk. Euro-landene har dermed ikke nasjonal kontroll over et av de viktigste verktøyene i den økonomiske politikken: en egen pengepolitikk. Ved et EU-medlemskap ville Norge måtte innføre euro. Som råvareeksportør er Norge et annerledesland økonomisk sett i Europa. For Nei til EU er tapet av kontroll over pengepolitikken og fordelene ved å ha egen valuta et av de viktigste argumentene mot norsk EU-medlemskap.

Nei til EU skal:

- Styrke samarbeidet med landbruks- og fiskeriorganisasjoner.
- Bidra til at Stortinget respekterer landbruksunntaket og ikke svekker importvernet
- Bidra til at alle forsøk fra EU på å få økt tilgang til fisk i norske farvann avvises.
- Prioritere å jobbe opp mot media på saker om hvordan et norsk EU-medlemskap vil svekke landbruk, fiskeri og næringsmiddelindustrien.
- Vise verdien av å ha krona som egen valuta, blant annet for sysselsetting og norsk næringsliv.

Arbeidsliv

EØS-avtalen forutsetter fri flyt av arbeidskraft og tjenester, fri etableringsrett og forbud mot statlige støtteordninger. Dette svekker norsk arbeidsliv. Arbeidslivskriminalitet, sosial dumping, useriøse arbeidsgivere og formidlingstjenester for arbeidslivskraft er eksempler på dette.

EU fortsetter å utforme politikk som utfordrer norsk arbeidsliv. Flere faglige kamper om innføring av politikk fra EU kan komme de neste årene. Minstelønnsdirektivet er innført i EU, men det er fortsatt ikke avklart om det er EØS-relevant. EU-kommisjonen har lagt frem forslag om 28. regime, som vil gjøre det mulig for selskaper å velge registeringsland etter hvor det er svakest arbeidslovgivning. Samtidig står det flere kamper for å utnytte handlingsrommet i EØS-avtalen, både når det gjelder innleieforbud, tariffavtale i offentlige anbud og utnyttelse av unntaksbestemmelsen i kollektivtransportforordningen, for å gjenopprette arbeidsplassdemokratiet og folkestyret over organiseringen og driften av kollektivtransporten.

Innstramningene i innleiereglene for byggebransjen viser at det er mulig å utfordre EU for å styrke arbeideres rettigheter. For å forsvare arbeidslivet mot politikk fra EU trenger vi et tett samarbeid med fagbevegelsen. Vi skal støtte fagbevegelsen i kamper for den norske arbeidslivsmodellen og et ryddig arbeidsliv.

Nei til EU skal:

- Synliggjøre hvordan EØS-avtalen påvirker norsk arbeidsliv og velferdsstat, og hvordan spesielt kvinner, lavtlønnede og utsatte grupper rammes.
- Drive informasjonsarbeid overfor fagforeninger, partier og andre aktuelle aktører når EU gjennom EØS-avtalen kommer med politikk som svekker arbeidstakeres rettigheter.
- Søke samarbeid med arbeidslivet aktører på lokalt, regionalt og nasjonalt nivå for å unngå svekkelse av norsk arbeidslivspolitikk.
- Skolere organisasjonen i hvordan EUs arbeidslivspolitikk påvirker Norge, både om ny politikk som kommer fra EU, og om hvordan man kan støtte opp om krav fra fagbevegelsen for å utnytte handlingsrommet i EØS-avtalen.

Sikkerhet og beredskap

Trumps skiftende NATO-politikk stiller Norge overfor utfordringer, noe som ja-sida prøver å utnytte til sin fordel. Fra dem er svaret uansett tettere tilknytning til EU. For Nei til EU som baserer vår politikk på folkets nei i to folkeavstemminger, og prinsippet om nasjonal sjølråderett, må svaret være mer nyansert.

Det enstemmige forsvarsforliket på Stortinget blir av nei-partier på Stortinget, Rødt, SV og SP, forsvart med at de ønsker å styrke og forsvare norsk suverenitet. Regjeringa på sin side prøver fremdeles å holde USA fast i NATO-forpliktelsene, tildels lener man seg mot et forsvarspolitisk samarbeid med EU – spesielt på forskning og våpenproduksjon. Men regjeringa inngår også bilaterale forsvarsavtaler med enkeltland som Frankrike, Tyskland, Storbritannia og de nordiske land. I nordområdene prøver regjeringa å dempe konfliktpotensialet og forsvare Svalbards suverenitet under norsk myndighet.

Et sterkere nordisk samarbeid er mer aktuelt enn noensinne innenfor forsvars- og sikkerhetspolitikk. Vi mener erfaringene med Trump og NATO tilsier at Norge bør være tilbakeholdende med å legge "alle eggene i en kurv" – enten det er USA eller EU som vil være den dominerende part i en allianse. Å hevde suverenitet er lettere gjennom bilaterale forsvarsavtaler med land vi har felles interesser med, enn gjennom omfattende avtaler som innebærer å miste egen styring over sikkerhets- og forsvarspolitikken. Et EU-medlemskap vil også i et slikt perspektiv være uforenlig med å ivareta det norske folks sikkerhetspolitiske interesser. Norge bør ikke integreres i EUs forsvarsunion. Vi er skeptiske til EUs militære oppbygging, satsing på våpenutvikling og forsvarsindustri. Vi ser at det lanseres stadig nye initiativ, innafor eller utafor NATO, som det nye “sikkerhetsrådet” der EU vil samarbeide med Canada, UK, Ukraina og Norge. Nei til EU mener Norge bør være tilbakeholdne med å slutte seg til EUs ulike behov for å styrke sine militaristiske ambisjoner.

Beredskap er et begrep som favner bredt, til svært mange samfunnsområder. Nei til EU er opptatt av at den lokale beredskapen må styrkes, og at dette henger sammen med bl.a. distriktspolitikken, helsepolitikken, fiskeri- og landbrukspolitikken, og olje- og energipolitikken. En del EU-initiativ står i motsetning til Norges evne til å ta vare på egne interesser, og regjeringens iver etter å tilpasse oss EU, står dermed i motsetning til muligheten for en best mulig nasjonal beredskap. Tilknytninga til EUs energiunion, EUs helseunion, EUs konkurranseregler og EUs liberalisering innen transportsektoren er noen eksempler på slik svekkelse av vår nasjonale beredskap. Et annet eksempel er privatiseringen av norsk medisinaldepot, som gjør at staten ikke lenger har tilstrekkelig tilgang på livsviktige medisiner i krisetid.

Nei til EU skal:

- Skolere medlemmene i sikkerhets-, forsvars- og beredskapspolitiske spørsmål, og prioritere utredning og publisering om dette.

- Vurdere en sikkerhets- og beredskapskonferanse i 2028, der det nordiske perspektivet løftes spesielt.
- Styrke samarbeidet med organisasjoner som er opptatt av disse perspektivene, nasjonalt og lokalt eksempelvis Bondelaget, Bygdekvinnelaget, Småbrukarlaget, fiskeriorganisasjoner, sanitetsforeninger og andre.
- Bidra til initiativ i kommunestyrer, spesielt i distriktene, som får fram motsetningene mellom EU-tilpasning og en sterk nasjonal beredskap.
- Løfte brede perspektiver i beredskapsdebatten, som viser hvordan politikk fra EU utfordrer velferdsstaten, samferdselspolitikken og helsepolitikken.
- Følge opp implementeringen av Omnibuspakkene i Norge.

Internasjonal solidaritet

Verden er større enn EU. Utenfor EU kan Norge føre en selvstendig handelspolitikk, hvor Norge kan fremme åpenhet, menneskerettigheter, solidaritet og bærekraft. Utenfor EU kan Norge også føre en selvstendig utenrikspolitikk og være en uavhengig stemme i FN og andre internasjonale fora.

EUs asyl- og migrasjonspolitikk har blitt et kappløp mot bunnen, med sterk påvirkning fra ytre høyre. EUs nye asylpakt kritiseres av menneskerettighetsorganisasjoner for å undergrave retten til asyl, samtidig som den lar rike EU-land kjøpe seg ut av felles ansvar for mennesker på flukt. Kvinner og barn på flukt er ekstremt sårbare for vold og seksuelle overgrep, både på reisen til Europa og i flyktningleirene. De er også sårbare for menneskehandel. EU har også åpnet for å deportere "ulovlige" innvandrere til tredjeland og økt grensa for hvor lenge mennesker kan sitte i varetektsfengsling i påvente av utvisning. Gjennom Schengen-samarbeidet og EØS-avtalen knyttes Norge til denne politikken.

Nei til EU skal:

- Synliggjøre EUs usolidariske politikk for målgrupper som er særlig opptatt av internasjonal solidaritet.
- Løfte frem EUs usolidariske politikk i medier hvor vi når folk som bryr seg om flyktningpolitikk og internasjonal solidaritet.
- Samarbeide med likesinnede i Norge og Europa i vår felles kamp mot EUs usolidariske politikk.
- Samarbeide med solidaritetsorganisasjoner om for eksempel handels- og flyktningpolitikk.